

Citiți Sfânta Scriptură

Este lucru indiscutabil că lumea noastră de azi — cu mai multă sau mai puțină cultură — citește, uneori fără folo, orice îi cade în mână, numai Sf. Scriptură sau chiar părți din ea nu voește să citească. În felul acesta ea neglijează tocmai învățăturile necesare unei vieți curate. Și cum însuș Mântuitorul spune, rătăcește neștiind scripturile.

În adevăr, cine a citit Sf. Scriptură, poate să mărturisească că în nici o carte din câte s'au scris până astăzi, viața nu e prinsă cu atâta măiestrie în toate laturile ei ca în această carte sfântă.

Sufletul fiind de esență divină se găsește pe deplin în această carte scrisă din inspirație divină.

Cine a citit ceva din această sfântă carte, cu greu poate să se despartă de ea.

Și cum s'ar putea cineva despărți de Sf. Scriptură când în ea găsești adevărata temelie a vieții morale și adevăratele principii de a lucra aici pe pământ.

Din ea strălucește lumina cu prisosință peste întunecata noastră viață.

Citirea Sfintei Scripturi ne întărește credința și ne apropie mai mult de Dumnezeu. Pentru aceasta însă oricine trebuie să se apropie de ea cu multă evlavie și să mediteze adânc asupra fiecărui cuvânt.

Sfânta Scriptură trebuie citită cu atâta dragoste încât să pătrunzi adevărurile ei și să te hrănești cu ele toată viața ta încât oricine să poată citi în sufletul și în faptele tale sfintele ei versuri.

În felul acesta Sf. Scriptură e de folos pentru că te naște la o viață nouă. Te face să părăsești viața egoistă, viața de instinct, viața trecătoare și să te alături vieții trăite în Isus Hristos, care este o viață fecundă și bine-făcătoare. Înmuindu-ți sufletul în isvorul vieții care este Sf. Scriptură și contopindu-ți toată ființa ta cu învățăturile ei, tinzând mereu după desăvârșirea propovăduită de Sf. Evanghelii simți după adevăr fericirea aici pe pământ.

Sfânta Scriptură este cartea cea mai clară din câte s'au scris. Doctrina ei nu-și are locul în minte ci în inimă. Ea nu te învață să discuți ci te învață să trăiești. Deci de ea trebuie să te apropie mai mult cu inima decât cu mintea. Adevăratele căi ale vieții ea ți le arată.

Ea a îmblânzit atâtea popoare și a contribuit neînchipuit de mult la civilizația lumii de azi.

Sfânta Scriptură este scrisoarea lui Dumnezeu către făpturile lui, (sf. Grigorie) prin care le învață ce să grăiască și ce să facă (fericitul Augustin).

Deci ei trebuie să i se dea tot respectul și să fie citită cu multă dragoste. De pe masa nimănui să nu lipsească această sf. carte. Un popor care citește și iubeste Sf. Scriptură este un popor adânc moral, un popor de încredere, un popor de viitor.

Și după aceste puține cuvinte, frate creștine, te întreb pe tine, obicinuești să citești vreodată în Sf. Scriptură? Dacă nu, atunci cel puțin deacum străduiește-te a citi câte-va versuri în fiecare zi spre folosul tău sufletesc. Iar pentru a te convinge de ce minuni poate face această sfântă carte, ascultă următoarele:

Suedia este una din țările, unde Sfânta Scriptură se citește foarte mult.

«Acolo plugarul își lasă seara plugul în brazdă, căci dimineața tot acolo îl găsește. Vânzătorii de fructe, de bomboane și de gazete își lasă marfa pe trotuar fără stăpân, iar ei intrând în biserică se roagă liniștiți, fără teama că cineva le va fura marfa. Trecătorul care vede marfa fără stăpân, dacă vrea să cumpere ceva, își ia cât voește și lasă prețul lângă articolul de vânzare. Mulți trecători, muncitori și alții își lasă obiectele sau uneltele în stradă până când intră în biserică să se roage. Și nimănui nu-i dă prin cap să fure marfa sau obiectele lăsate în stradă, pentru că acolo se citește mult Sfânta Scriptură, care învață pe om că ochiul lui Dumnezeu vede toate și judecă toate după dreptate».

Iată deci la ce rezultate frumoase duce citirea Sf. Scripturi. Să ne silim și noi a o citi pentru a deveni cât mai buni și mai folositori neamului nostru.

Să lăsăm la o parte atâtea scrieri otrăvitoare și să citim mai bine această carte sfântă. Dar s'o citim cu multă evlavie și cu multă umilință, s'o citim cu gândul de a ne îndrepta și unde nu pricepem să întrebăm pe cei ce o cunosc mai bine. S'o citim și s'o trăim, fiindcă cuvintele ei sunt viață, iar nu s'o discutăm,

Cuvintele ei să fie în inima noastră, să le întipărim și copiilor noștri, să le vorbim despre ele când ședem acasă, când mergem pe cale, când ne culcăm și când ne sculăm. (5 Moise 66).

Pr. D. D. Achimescu

Coșul cu mărunțișuri

O lăptărie de feriei.—La New-York — scrie ziarul „Indépendance Médicale” din Montréal,— s'a creat prima „lăptărie de femei”; acestea nu sunt țintite, însă, în local, — ci vin când vor, spre a fi mulse în fața unei infirmiere, — insercinată cu sterilizarea sticlelor, cu luarea comenzilor și cu serviciul lăptelui la domiciliul amatorilor.

Așteptându-și punerea în sticle, laptele adunat zilnic este ținut la gheață. Stabilimentul dispune actualmente de 32 „femei de lapte”, dintre cari cea mai generoasă a furnizat 1.180 cm. cubi de lapte pe zi.

Laptele plătit la sursă cu 3 dolari și 70 litru. este revândut cu 4 dolari și 80, — adică peste 800 de lei. Cu tariful acesta, o doică ar putea cere peste un sfert de milion leață anuală!!

Excursia unor maimuțe.— Într'o grădină unde se adună de obicei excursioniștii, lângă Milbausen a venit și un artist ca să se producă cu câteva maimuțe.

Păduricea din apropiere a atras pe maimuțe și una din ele a reușit să fugă. Îndată a fost urmată de celelalte. Artistul disperat, a avut ideea să alarmeze pompierii care au căutat cu turnurile de apă să silească pe maimuțe să se scoboare din copaci.

Dașul a plăcut însă maimuțelor care săreau foarte vesele dela o creangă la alta. Apoi spre seară când li s'au făcut foame, s'au înțors și au reintrat în colivia lor mulțumite că au făcut o excursie într'o pădure.

Un truc avocățesc. — Un avocat belgian, care apăra într'un proces interesele unui copil de patru ani, a adus pe micul său client în sală și l'a ținut pe brațe tot timpul cât a durat lungă sa pledoarie.

Copilul plângea mereu și lacrimile lui au făcut asupra judecătorilor o impresie mult mai puternică decât argumentele lungi și trase de păr ale avocatului.

Avocatul părții adverse, simțind că va pierde procesul a avut prezența de spirit să se adreseze copilului, întrebându-l de ce plânge.

Naiv și sincer, copilul a răspuns:

„Domnul mă pișcă mereu”.
Judecătorii au răs, a răs și avocatul, care a apelat la mila lor și a pierdut procesul.

Imitații de abanos fin. — Se imităază foarte bine abanosul cu mulți varietăți de lemn tare, dar mai ales cu lemn de păr, de nuc și de merișor. Iată procedeul: se fierbe, timp de o oră, 100 grame de lemn american din tropice într'un litru de apă; se ține la foc până când decoaciența s'a evaporat pe i mătăfe și se adaugă atunci 10 grame de piatră acra. Se întinde această tinctură de mai multe ori pe lemn cu o pensulă. Pe de altă parte, se fierbe, timp de două ore, într'un litru de oțet: 4 grame de sulfat de fier, 35 grame de gogoși de ristic și 3 grame de sulfat de indigo.

Se toarnă pe urmă mai multe straturi din acest lichid pe lemnul pensulat mai dinainte până ce dev ne îndeajuns de negru. Când lemnul e tot uscat, îi se mai dă strat de lac spre a-i da strălucire.

DE PRETUTINDENI

Culegere, din presa religioasă franceză, de Preotul CORNELIU GRUMAZESCU, profesor în Galați.

— **India.** Consiliul legislativ din Madras a primit o hotărâre a doctoresei Ammal, după care vrâsta căsătoriei este fixată la cel puțin 21 ani pentru bărbați și 16 ani pentru fete. Este cea dintâi izbândă a propagandei pentru desființarea căsătoriei între copii.

— **Rusia.** Un ziar evanghelic rusesc „Credința”, din Dec. 1927 arată sub acest titlu un articol scos din organul antireligios foarte cunoscut „Ateul” și în legătură cu creșterea continuă a fabricației și consumației rachiiului în patru ani, proporția se ridică dela 2 până la 85 la sută. Rezultatele libertății negotelui cu alcool în Rusia Sovietică, sunt date cu amănunte înspăimântătoare. Numărul indivizilor arestați, în stare de beție, merge crescând fără încetare la Leningrad (Petrograd); cifrele următoare, care arată arestările pentru cazurile de beție, sunt semnificative și spun mai mult ca vorbele.

In 1923	2.088
In 1924	11.000
In 1925	21.900
In 1926	95.000

Numărul morților, din cauza alcoolismului, este ridicat de șase ori în patru ani la Leningrad!

— **Olanda.** Contra defăimării (ocării). În comuna Boxtel, în Olanda, Consiliul a luat de curând o hotărâre contra delămării (ocării) după care nici o ocară nu va fi îngăduită pe străzi sau în localurile publice. Căcătorii acestei hotărâri vor fi pedepsiți cu închisoare până la 6 zile și cu amendă. Se trage nădejde că se va ajunge, cu timpul, prin aceste măsuri, să se înlăture, deasemeni, batjocurile din launtru caselor — pentru binele cel mai mare al generației viitoare.

— **Turcia.** La Constantinopol, filmul „Ben Hur” a fost desfășurat în fața saalelor pline. Înraurirea educativă — ce exercită asupra oamenilor, cari nu cunosc decât indirect și șters Sf. Scriptura, o înfațșare așa de atrăgătoare a nașterii și vieții lui Isus Hristos — este grozav de mare. Reviste de cinema turcești vorbesc despre

alt film religios „Regele Regilor” care va fi deasemeni, reprezentat.

— **Anglia.** Anul 1927 a fost, pentru Societatea biblică britanică și străină, un an de mari încurajări. Fondurile bănești au prosperat; veniturile se ridică la 417.295 lire sterline, întrecând cu 20.950 lire sterline pe cele din anul trecut și au îngădui de a începe anul cu 5000 lire în casă. Numărul versiunilor publicate de Societate s'a mărit de la 15 la 608. Numărul volumurilor puse în circulație este de 9.936.714, din care aproape un milion pentru India, 3.640.000 p. China, 442.000 pentru Africa. Aceste cifre nu arată decât că Societatea publică anual zece milioane de exemplare din Biblie.

Aceasta nu-i publicată întregă decât în 145 de limbi; 146 Noul Testament întreg și 317 cel puțin câte una din cărțile Vechiului sau Noului Testament.

— **Persia.** Ultimile vești primite, din Persia, de către Societatea Misionilor Bisericii Anglicane sunt cam puțin desădăjduitoare, Ministerul Învățământului public, care dăduse ordinul ca să se învețe religionea Islamă în toate școlile, a demisionat și urmașul său a adoptat o altă linie de purtare. Cu începere, din Iunie, școala va trebui să lie cu desăvârșire neutră, nici musulmana, nici creștină, nici parsistă. Se desădăjduiește că acum în Japonia și în cantonul Neuchâtel, învățământul biblic va putea fi predat în afara de ceasurile de clasă; însă nimic nu s'a hotărât încă.

Lucrare creștinească în Răsărit.

În 1927, încasările acestei speze pentru Armeni au fost de 384.306 fr. și cheltuielile de 404.275 fr.; diferența au fost acoperita de soldul din 1926 care a fost de 71.075 fr.

Comitetul de conducere a hotărât să construiască, la Alep, o casă care va fi centrul operii în Siria și a cărui teren este deja luat.

Comitetul se ocupă, deasemeni ca să cumpere o casă la Marsilia, unde deja s'a format un fond pentru lucrul acesta; a-

ceastă clădire va cuprinde școli pentru cult și pentru alte intruniri.

— **Anglia.** Un tânăr englez, L. Daniels, care slujise ca aviator în timpul războiului, s'a devotat unei lucrări misionare în launtru Australiei. Însă coloniștii către care el duce vestea și ajutorul Evangheliei sunt așa de împrăștiați încât el trebuie să străbată vre'o 15.000 km. pentru a-i vizita pe toți. Camionul automobil pe care-l folosește pentru acest scop avea așa de multe și grave accidente din cauza drumurilor rele, încât el s'a dus să colecteze în Anglia pentru a-și procura un avion cu care el va putea să-și îndoiască munca. Cea din urmă mare născocire, în mijloacele de transport, trebuie pusă în slujba Stăpânului scerșugului.

— **Adventistul.** Adventiștii de ziua a șaptea predică observarea celor 10 porunci, cu **sabatul** în 124 țări și 252 limbi și dialecte. În prezent ei au 18000 agenți misionari sau predicatori. Aceștia din urmă se recrutează dintr-o elevie celor 145 colegii; 20.047 neofiti au fost botezați în 1926. Adventiștii spune, semnele timpului; sunt necombatanți; ei înțerciuvaergile, divorțul, fumatul și băuturile fermentate.

— **Rusia.** Văduva revoluționarului Lenin povestește în ziarul „Prawda” că copii din a-

ceastă țară sunt crescuți în așteptarea ca niște bandiți. Pe străzile Moscovei rătăcesc 80.000 de cerșetori, cari sunt urmăriti ca niște câini vagabonzi fiind fugăriti de poliție. După comunicările preselor la începutul lui Ianuarie, 11.600 de copii de la 10 la 16 ani au fost puși sub o supraveghere militară.

Acești copii, adaugă văduva lui Lenin, nu sunt rezultatul educației vechiului regim, ci a stărilor actuale de lucruri din Rusia. Această judecată făcută asupra neretului comunist este vrednică de relevat, spune gazeta „Reformiere Schweizerische Zeitung” pentru că vine dela văduva marului comunist. Că distrugerea sistematecă a familiei și religiei — fi cauza adăncă a stării nenorocite a tineretului rus, articolul în chestiune nu vorbește nimic despre aceasta.

— Noul cod penal rus, scris de „CristlicheWelt” prevede pedepse cu închisoare pentru următoarele delict: Învățământul religioasă în școlile statului, atârănarea icoanelor în clădirile guvernului, folosirea suspiciției religioase masselor populare cu scopul de a răsturna Republica Sovietelor. În toate cazurile, faptul de aparținere la clasa burgheză constituie pentru delictivenți o circumstanță îngreuitoare.

Le Christianisme au XX siècle

FOLKLOR

Credinți populare

Când cântă cocoșul în pragul ușe vine veste sau mosafiri.

Când urlă câinele și pocnește casa sânt semne rele. Când visezi că scoți dinți din gură moare'un neam.

Dragoste
Pune la brâu dorisor, care ramură se va pili mai întâiu acela te iubeste și te dorește.

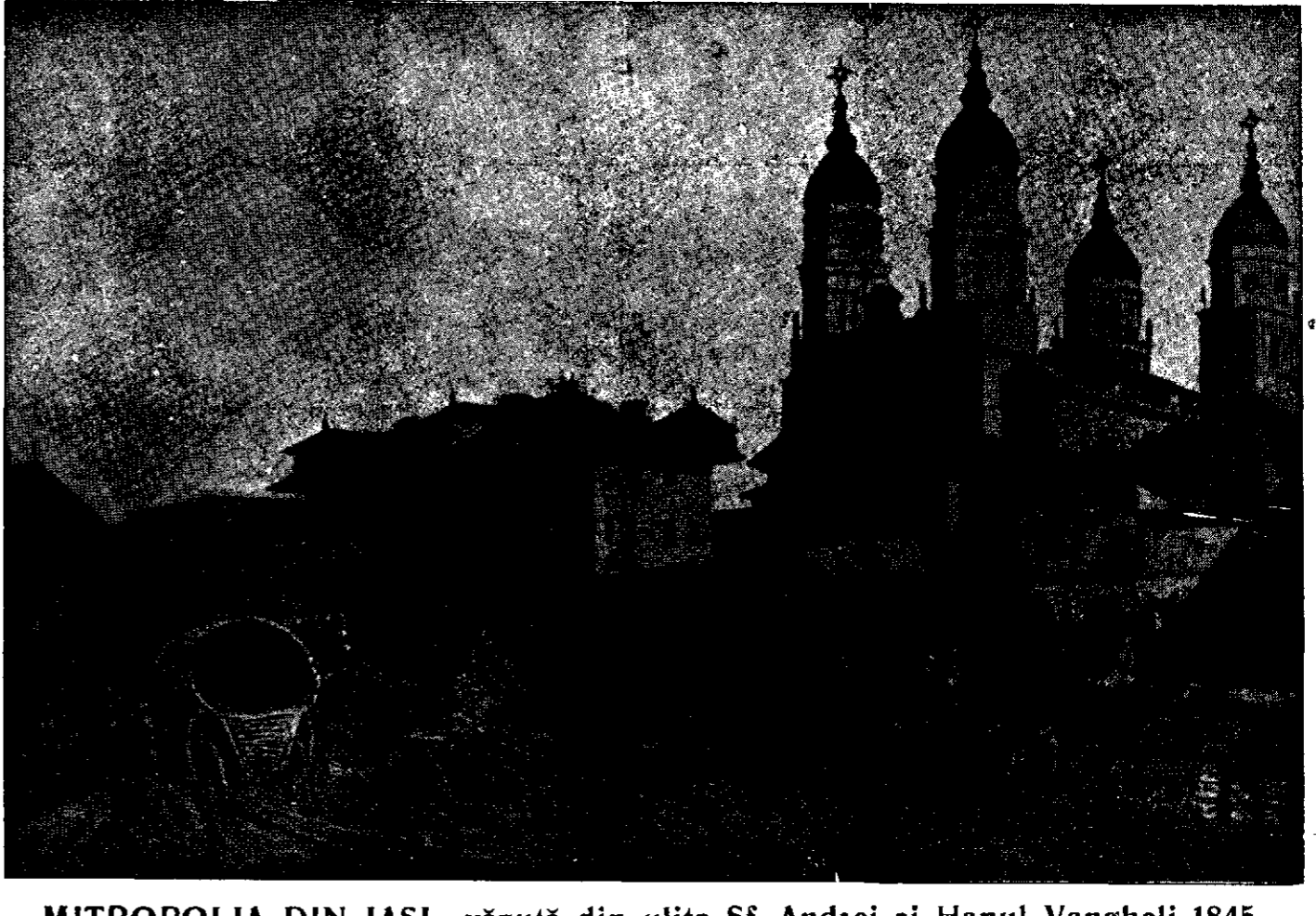
Meteorologie
Când pisica se spală și se uită la ușă, semn că va fi vremea bună, când se uită la sobă din contra va fi vremea rea.
adunate din satul meu
Al. T. Isofache Bordești

Cântec

Din colecția „Cântec din poporul nostru”
Ioan N. Niculescu-Vătășoiu

Trandafir de pe cetate,
Te-ăș iubi dar ești departe;
Tot am zis și mai zic iară,
De-oiu ajunge'n primăvară,
Te-oî săpa la rădăcină
Și te-oiu răsăd'n grădină
Și te oiu iubi pe hodină!

Rosmalin de pe cetate,
Spuné mândrii sănătate;
De n'are dragu', să-și cate,
Căci de mine n'are parte.
Mândro, de când ne iubim,
Gaibeni-i frunza 'n piu
Vremea-i să ne despărțim.

MITROPOLIA DIN IASI văzută din ulița Sf. Andrei și Hanul Vangheli 1845.

Reviste literare românești de azi

de Stelian Semedrescu
Student în Filosofie

Cele trei crișuri an IX. Oradea. Este nu numai o revistă ci și o reuniune culturală, la granița de vest a țării.

Deși în ultimul timp, s'au aruncat atâtea învecitate asupra unui om, conducătorul acestei reviste, cari ar putea în cel mai rău caz să privească exclusiv omul nu și opera, totuși acum când suntem într'o perioadă cultural-politică fragilă — în Ardeal, — în ceace privește propaganda culturală „Cele trei crișuri” este revista care ne trebuie. Și cu atât mai vârtos, cu cât în acea parte a țării unde își întinde, mai mult, din an în an, ventuzele, o subversivă propagandă a unei minorități politice refractare — nu există o contrabalansare din partea noastră.

Pe lângă acest salutar rol „Cele trei crișuri”, este o publicație care întrunește în paginile ei, articole semnate de cele mai de seamă personalități ale vieții noastre culturale.

istoria literară — d-l prof. G. Bogdan Duică, — stă alături de frumoasele schițe ale d-lui I. Agârbiceanu. Poezia d-lui Emil Isac, lângă articolele d-lui St. Bezdechi; îndrumările d-lui prof. C. Rădulescu Motru sunt pagini de pură gândire românească formând o armonie cu studiile de artă ale d-lui O. Trahal.

Revista având un caracter cultural, este natural ca nu în preajma ei să se afirme diletanții, fiindcă a propaga cultura, înseamnă a da din ceace ai acumulat și asimilat ani de — arându, ceace este mai bun din tine — a fi deci deplin format.

Ramuri an XXII. Craiova. Capitala banilor de douazeci și

doi de ani, dă un frumos dar literaturii românești. Ramuri până acum era sub direcția d-lui prof. N. Iorga — apostolul neamului — dela care actualii colaboratori a împrumutat, franqueja și mult fond în discuții. Este o revistă de afirmare. Radu Dragnea este numele unui nou critic literar, competent și talentat.

Notăm deasemeni poezia d-lor A. Cotruș, I. Buzdugan, N. Milcu, Ilariu Dobridor, Marcel Romanescu, precum și proza d-lor I. Ardeleanu, I. Dongonozzi și alții.

Un sulfu tânăr de primăvară se desprinde din această revistă. Este revista care nu formează școala dar care se impune.

Flamura an VI. Craiova. Ca și Ramuri „Flamura”, este produsul generației tinere, având același scop al afirmării talentelor literare; chiar anul trecut încercase o consacrare a scriitorilor ei prin o anchetă în lumea cititorilor, după ce publicase o bună parte din producțiile colaboratorilor.

D-nii Radu Barde și Marcel Romanescu, directorii acestei reviste, au adunat în jurul lor pe: Radu Gyr, N. Milcu, Adrian Maniu, Pascu și alții. De notat recenzile elegante ale d-lor, Dinu Oncică, Barbu Brădescu, Ștefan Fălcoianu și V. Neagu.

Propile Literare an. III. Buc. Încă o revistă culturală,

scrisă cu multă îngrijire, poartă în prima sa pagină întotdeauna s'aturile pline de duioșie ale M. S. Regina Maria. Revista are un aspect clasic. Poate că articolele d-lui St. Bezdechi să dea a-seastă impresie. Forma rece a expunerilor, cuprinde un material cald; face parte din revistele cari instruesc, prin evocarea trecutului, dela care avem încă a ne adăpa.

Parcă s'au adunat, după o minuțioasă cercetare între ei, toți scriitorii cu linii drepte și profunde în tradiție.

Fragmentele de roman ale d-lui Ion Foti, articolele de etică ale d-lui Simeon Rulu, schițele d-lui Nestor Ureche, poezia d-lui

Alfred Moșoiu și Artur Enășescu dovelesc aceasta.

Datina An. VI. T. Severin. Tradționalismul în forma lui cea mai sănătoasă, este punctul de plecare al celor strănși în jur „Datinei”.

O activitate social-națională desprinde apoi din paginile acestei reviste, care totuși este terară, evidențiind nume ca: E. Giurgiuca, Al. Dima, Iulian Prdescu și Eugen Constant.

Gândul Nostru an. VII. Iași. Prea multă polemică dusă de această revistă, i a dat aspect mai mult de pamflet literar.

Fără o nuanță precisă „Gândul Nostru” (nu prea se vede) este sub direcția d-lui Sandu Tele

Tâlcuirea Legilor

Despre drepturile și datoriile soților

Căsătoria naște, între soți, mai multe drepturi și datorii, pe cari legea le întărește.

In afară de datoria de a-și crește copiii, care nici nu mai trebuie pusă în lege, pentru că mintea omenească nu poate pricepe că niște părinți ar putea să facă altfel, alte datorii principale ale soților sunt: de a locui împreună de a-și păstra unul altuia credința, de a-și da sprijin și ajutor; bărbatul este dator să-și aperse femeia, iar femeia este datoare să asculte pe barbat.

Să vorbim, în parte, despre fiecare dintre aceste drepturi și datorii ale soților.

Când o femeie și un bărbat se căsătoresc, gândul lor este să-și întemeieze o familie. Ce fel de familie ar fi aceea, ce trăinicie ar avea o căsătorie, dacă bărbatul nu ar voi să-și primească femeia în casă, ori femeia nu ar vrea să locuiască cu bărbatul ei, și să-l urmeze ori unde vrea să locuiască ori unde ar găsi el de cuviință să-și strămute locuința. De aceea s'a pns în lege această îndatorire pentru fiecare dintre soți.

Ce s'a întâmpla, însă, când femeia nu ar vrea să locuiască împreună cu bărbatul ei, sau acesta nu ar vrea să o primească în casă? Ar putea femeia să intre cu jandarmii în casa soțului, ori soțul s'o aducă în casă tot cu jandarmii? În lege nu s'a scris așa ceva; dar dacă chiar s'ar putea face un asemenea lucru, ce traiu ar mai fi acela! Vai de căsnicia în care a fi nevoe de judecată ori de jandarm, ca să-i reguleze mersul.

În asemenea împrejurare, traiul ar fi cu neputință, și soțul nevinovat ar avea o cauză ca să poată cere despărțirea. Ce insultă mai mare s'ar putea face unui soț, decât să nu vrei să locuiești cu dânsul, ori să nu-l primești în casă?

«Soții își datoresc unul altuia credință». Soțul care se face vinovat de necredință, poate să capete două pedepse: soțul celalt, adică cel nevinovat, poate să ceară despărțirea, și în același timp poate să-l dea în judecată și să fie condamnat la închisoare.

Necredința aceasta este precuiv, sau, cum se zice în lege, adulterul.

Mare păcat și mare rușine este adulterul. Femeia care păcătuiește cu altul, dar rămâne grea, introduce în familie un străin, dă copiii ei un frate străin, prilej ca să aibă totdeauna mustrele de cuget, când se va uita la el și-și va aminti păcatul făptuit. Iar bărbatul care-și calcă jurământul ce a făcut de a fi credincios nevastei lui, trebuie să se simtă rușinat de aceasta, și să se aștepte, în fiecare clipă, la răsplata faptei rele.

Soțul nevinovat, care dă în judecată pe cel vinovat de adulter, poate să-l ierte. Pentru asemenea fapte, nimeni altul nu poate să facă proces, afară de soț. Dacă nu-l iartă pe vinovat, și sunt dovezi de vinovăție, soțul vinovat și acel cu care a păcătuț, sunt condamnați la

închisoare. Afară de aceasta, msi au încă o pedeapsă. Soțul nevinovat are dreptul să se despărtească, și despărțirea este lesne de căpătat în asemenea împrejurări.

«Soții își datoresc sprijin și ajutor», adică fiecare din ei are datoria de a-și da ce-luilalt tot ce-i trebuie pentru viață. Bărbatul este dator să-și înlesnească femeii totul pentru viațuirea ei, după starea și puterea lui, iar femeia ar putea chiar să-și instrăineze zestrea, să și vândă pământul pentru a scoate pe barbat dela închisoare, adică pentru a-i da ajutor să scape dela nevoie.

«Bărbatul datorește protecțiune femeii, femeia ascultarea bărbatului». Această îndatorire a legii are ca urmare că femeia nu poate da în judecată, nu poate vinde, nu poate amaneta, nu poate cumpăra nici primi danie, în sfârșit nu poate face un act civil, fără învoirea bărbatului. În limba judecătorească asta însemnează că femeia este incapabilă de a contracta.

Această incapacitate de a contracta, nu trebuie socotită ca înjosire a femeii. Legile s'au alcătuit pe vremuri când în mintea femeilor din toată lumea nu încăpea gândul că ar putea să fie altfel. Pe atunci nu erau înlesnirile de astăzi, când în câteva ceasuri ești, cu trenul, din orice capăt al țării, tocmai la București. Să zicem că pe atunci, când trebuia să mergi, uneori o lună încheiată, până în capitala țării, ar fi avut o femeie o judecată. Cum să-și lase ea casă atâtă vreme, ca să umble pe drumuri? Pe vremurile vechi, rar femeie care știa carte, și omul fără de carte este numai pe jumătate om; oricine ar fi putut să înșele pe femeie, cu multă ușurință, și un om care se știa cu a-vere dela femeie, s'ar fi pomenit săracit, dacă femeia lui ar fi putut să-și vândă averea fără știrea și învoirea lui.

De aceea s'au făcut, în lege, aceste îngrădiri.

Astăzi însă, când și femeile se mai luminează, au început a se mai îndulci asprimile legii, și în unele țări femeile nu mai au nevoe de

învoirea bărbatului pentru a face asemenea acte.

Dreptul acesta pe care-l are bărbatul asupra femeii, se numește putere maritală.

Să presupunem, însă, că un bărbat ciudat nu vrea să dea învoire soției sale să primească o danie ce ar vrea să-i facă o rudă, ori nu i-ar da învoire să cumpere, cu banii ei, un lucru pe care-l poate cumpăra astăzi cu jumătate de preț, și i-ar fi de mare folos. În asemenea împrejurare, femeia să nu poată face nimic, când îndărătnicia bărbatului îi este dăunătoare?

Legea a prevăzut cazul, și pentru că femeia nu-i roaba bărbatului, ea are dreptul să ceară dela Tribunal învoirea pe care nu-i-o dă bărbatul, și Tribunalul, chibzuind că ceamece vrea să facă femeia este în folosul ei și al familiei o învoește.

Actele pe cari le face femeia cu învoirea Tribunalului, au tot atâtă tărie ca și când ar fi făcute cu învoirea soțului; iar actele făcute de femeie, fără nici o învoire, pot fi sfărmate, adică sunt anulabile, dacă ar cere sfărămarea lor femeia însăși, bărbatul sau moștenitorii lui. De aceea, orice fel de negustorie, orice fel de învoială ar vrea să facă cineva cu o femeie măritată, să se încredințeze mai întâi dacă bărbatul ei se învoiește la aceasta, și dacă el nu se învoește, să nu facă nimic.

Femeia mai este în drept să ceară învoirea Tribunalului, când bărbatul ei ar fi smintit, s'au ar fi absent, s'au presupus absent, sau când ar fi dus într'un loc îndepărtat, și femeia ar trebui să facă un act grabnic.

Sunt și împrejurări în care femeia măritată n'are nevoe de învoirea sau autorizarea bărbatului. Așa, se poate înfățișa singură la judecată și se poate apăra în pricinile penale, precum când ar fi dată în judecată pentru înșulță, bătea, furt și altele de acestea.

De asemenea femeia poate face testament fără autorizarea bărbatului ei și poate face comerț, dacă are autorizarea lui.

Despre igiena alimentației

(urmare)

de dr. Ad. Apostol—Cluj

Dintre produsele regimului animal se recomandă Ouăle, icrele și laptele cu derivatele lui.

Ne vom ocupa de fiecare în parte.

Oul este un aliment de primul ordin, foarte prețios.

Conține 11 la sută albumină albușul, iar gălbenușul conține lecitină. Un ou întreg valorează 80 calori, dintre care 62 numai gălbenușul.

Un ou corespunde din punct de vedere al cantității de albumină și grăsime cu 40 grame carne și 120 gr. lapte.

Oul crud se consumă excepțional. A la coque (2 minute fierbând în apă), este forma cea mai recomandabilă. Oul răscopt este mai dificil de digerat. Celelalte forme artistico-culinare sunt bune mai ales pentru diptici.

Icrele, după unii autori, conținut un aliment bogat în principii asimilabile și reparațoare. Trebuie să fie însă proaspete.

Laptele este un aliment complet. Joacă rolul principal și exclusiv în alimentația noului născut, iar în viața adultului un rol important.

Conține toate principiile necesare nutriției. Laptele mamei aparține copilului de aceea în toate cazurile—afară de cele indicate numai de medic, mama trebuie să alăpteze copilul.

Laptele de vacă se întrebuițează cel mai mult. Din alimentație uneori poate face parte și laptele de capră, măgăriță, oaie.

Compoziția laptelui variază după specia animală.

Partea esențială a materiilor grase din lapte este reprezentată prin unt. Untul nu se conservă mult timp. Sub influența atmosferică și a luminii se alterează.

Pentru evitarea acestui lucru se adaugă 2—8 la sută sare. Un alt derivat bun al laptelui este iaurtul și kefirul No. 1 (constipant, No. 2) cel mai întrebuițat și No. 3 (laxativ).

Margarina, seul, untura de pește intră în alimentația omului, mai ales cea din urmă, în regiunile polare constituie alimentul primordial al locuitorilor prin acțiunea ei de a produce căldura necesară organismului.

Brânza este un aliment nutritiv conține 15—35 la sută materii azotate și 21—28 la sută grăsime. Brânzeturile proaspete, fermentate sunt hrănitoare, cele fermentate ca: Roquefort-ul, Camembert, Hollande, sunt chiar periculoase sănătății deși pentru unii se pare că sunt stimulente și excitante ale stomacului.

Înainte de a termina acest capitol, o să trecem puțin și pe la laboratorul destul de complicat adesea, numit bucătărie și să ne ocupăm din punctul nostru de vedere, de diferitele tipuri de preparație ale cărnei.

Carnea se poate mânca și crudă, dar numai cea de oaie sau cal. O vom curăța-o de aponevroze și tendoane, o vom tăia cu un cuțit în mici bucățele, pe cari le vom amesteca cu zahăr.

Se dă 50 — 150 grame pe zi. Se va înghiți această cantitate la sfârșitul fiecărei mese, fără ale mesteca în gură.

Această carne se digeră foarte bine și este indicată în alimentația copiilor cari nu cresc normal și tuberculoșilor.

Ținem seama în întrebuițarea cărnei crude de toleranța individului și de ce fel de scaune are.

Aceiași valoare nutritivă are și suc de carne crudă—mai ales în tuberculoză—suc ce se obține printr'o presă specială. Sucul se dă amestecat cu bulion cald în cantitate de 50—100 cmc. pe zi.

Carnea se mai dă friptă la grătar sau friptă în cuptor sau fiartă. Apa în care a fiert carnea este un excelent bulion.

Un litru de bulion echivalează cu 40 gr. aproximativ de carne, favorizează secreția stomacului și de aceea se recomandă celor cari nu au poftă de mâncare sau au dispense. Nu-i bun la arterioscleroză, la gutuși și reumatism.

Bulionul de carne de pasăre e mai bun, mai ales pentru convalescenți și bătrâni.

Sarea, grăsimile și legumele iau parte bună și completează bogat alcătuirea preparațiilor culinare de carne.

Sosurile trebuie să se gătească în întrebuițate.

Dintre preparatele de carne conservată: ficatul de găscă, pateuri, etc. etc. ce mbogățesc menu-ul lacomilor sau restaurantelor, nu trebuie luate în seamă decât sucul și limba afumată.

Când nevoia face să se întrebuițeze conservele de carne totdeauna trebuie să se adauge legume proaspete, fructe, zeamă de lămâie la acea alimentație pentru a evita Scorbutul. Carnea de pasăre oricum ar fi gătită e bună, mai ales pentru convalescenți.

Carnea de curcan e greu de digerat, cea de găscă sau rață și mai greu.

Vânaturile „faisandate” sunt adevărate otrăvuri.

Cum s'a răspândit cultura cartofilor

(urmare)

AGRICOLE

Abia peste nouă ani (1586) se întoarse Drecke în țara lui, în Anglia. Bine înțeles că adusesese cu sine cartofii. Trimise câțiva cartofi unui prieten al său, Herard, om foarte învățat.

«Vă trimit — îi scria el — acestuia din urmă, — pere de pământ: sunt o plantă nouă. Rodul ei este atât de plăcut și hrănitor, încât, după mine, ar trebui să fie cultivat pretutindeni.

În afară de asta, Drecke dădu câțiva cartofi grădinarii lui:

Sădește-i în grădină și îngrijește-i bine! — îi porunci el. Peste câțiva timp, cartofii răsăriră, crescură, înfloriră. Se făcură și niște semințe verzi. Încă de mai înainte, Drecke spusese grădinarii, că se poate mânca rodul plantei noi. Grădinarul îndată ce văzu semințe depe lujer, rupse câteva și le gustă.

«Ce fleac! Am muncit degeabă! bolborosi grădinarul și duse semințele stăpânului și duse semințele stăpânului său.

«Iată rodul prealaudatei plante a Dvs. din America. Nu face nici un ban.

«Dar dacă planta nu-i de nimica, zmulge-o cu rădăcină cu tot și arunc-o la o parte, ca să nu prindă locul în zadar.

Grădinarul începu să smulgă planta — când colo, sub fiecare lujer, lângă rădăcină o mulțime de barabule la fel ca cele pe care le pusese astăprimăvară.

«Uite ce e în pământ! — strigă el.

«Să ne încercăm se fierbăm aceste barabule — zise Drecke.

După ce fură fierți și sărate, gustă grădinarul mărtașă nouă.

«Dar știi că-s plăcute! Nu Domnule, nu face să aruncăm un lucru atât de bun. Lasă să înmulțească. Eu voi îngriji cu plăcere de ele.

Din neajunsurile școlii

Chestiunea aceasta, care ne privește pe noi pe toți inv., a fost discutată foarte mult și de specialiști și de amatori.

În fiecare an, articolele gazetărești arată în mod simplu calitatea adică condițiunile ce trebuiau să îndeplinească un manual școlar și ca un post scriptum: modalitatea desfășurării acestor manuale.

Mai ales această din urmă chestiune e atinsă mai mult, căci fiecare știe cum că manualele cele mai căutate—rau impuse—sunt cele ale superiorilor—rev. inspectorii școlari, cari folosindu-se de noua demnitate—de multe ori politică—caută să-și impue manualul la masa învățărești din circ. lor.

Aceasta este chestiunea nouă ce se ridică și care nu știu dacă găsi-vă ecou în sulletul aceluia în drept. Semnalăm și noi ca și alți confrăți molima, moda desfășurării manualelor școlare. Trebuie de reținut că această modalitate a desfășurării, împiedică într'o măsură considerabilă pe învăț, des-toinici și capabili să-și poată țipări manualele, poate mai pedagogice decât multe alte manuale răspândite.

Editorul „ciuma” de care nu te poți lipsi în asemenea împrejurări, nu-l poți convinge așa de repede

să-și satisfacă dorința imperioasă, cu toate argumentele tale.

«E o carte excelentă. Am primit elogii pentru ea. Nu se mai găsește în acest gen nici un manual de școală»...

Răspunsul e ferm și categoric: «Nu-ți pot fi editorul manualului d-tale. O fi bună, dar... nu ești în controlul învățământului și... n'ai s'o poți distribui... etc. etc.»

«Ești nevoit să te întorci ne-căjit că n'ai putut să-ți îndeplinești gândul. Ești decepționat... Asvârți manuscrisul într'un colț, unde molia timpului îl va roade și colbul se va așterne din belșug...»

Și astfel cele mai bune manuale (!) sunt acelea cu coperta acoperită cu numele reviz. și inspectorului școlar.

Aferim timpuri! Iată țara progresului liber și nestăjenit...

Se impune în urma acestor observațiuni, aspre măsuri de reprimare „obiceului” încetățenit.

Cei în drept să scutească pe învăț, de neplăceri survenite cu ocazia inspectiilor, pentru simplul, dar absurdul motiv, că n'a procurat manualul D-lui X, revizor sau inspector școlar.

Se impune cu atât mai mult, cu cât se știe că învăț, nu-i un manechin în mâna controlului, ci o entitate quasi-legală, demnă de sine și căruia trebuie să i se respecte liberul arbitru.

G. N. Ionescu-Balaci

Nădejdea în Dumnezeu

- Psalmul 41 -

Precum cerbul mult dorește de al apei lui isvor, Așa inima mi s'aprinde de dumnezei scul dor.

În necaz, în suferință, pe Domnul voui lăuda, De a lui cerească milă eu nu mă voui depărta.

Lăcrămile în loc de hrană, ziua, noaptea le-am avut, Dar de a cerului cele nici cum nu m'am abătut.

Bucurie avea voui multă sub umbra cortului sfânt, Și'n genunchi plecat eu sta-vouiu s'ascult cerescul cuvânt.

Doamne'n tine mi pun nădejdea, Tu e ti Dumnezeul meu S'ut cerece de apărare avutu-te-am ori-când eu.

Din spumoase și adânci valuri Domnul la liman m'a tras Și din cupa slavei sale gustând, flămând n'am rămaș.

Al meu sprijin mi-este Domnul, rugi sfinte; voui înălța, Mila lui în veac rămâne după cum e voua sa.

Căci el nu uță pe servul cel umilit, credincios, Nici nu l'asă a fi pradă celui rău, necredincios.

Până în sfârșit uitărei Domnul nu dă pe cel bun, Ca nu cum va înamicul să răză ca un nebul.

Știind, deci, acestea toate, suflețe, nu despera, Ci, te'ncrede mult în Domnul și în cereasca mila sa.

Preot Gr. D. Cruceanu Doctorand—Hagiu

en, un om cumsecade... De notaț poezia d-lui Virgil Gheorghiu.

Falanga. An. II. Loco. Revista d-lui Mihail Dragomirescu, ca și „Gândul Nostru” se vește mai mult pentru polemica patronului care cuprinde câte-odată, două din cele patru pagini ale revistei. O pomenim pentru că este revista unui profesor de literatură, care a evidențiat nume ca: Mihail Sorbul, Panait Cerna, Ion Dragoslav.

Viața Literară An. III Loco și Sinteza an. I. Loco sunt două reviste, produs tinerețului scriitoricesc. Viața Literară o revistă de informație și de polemică li-

terară, sinteza, de afirmare, de diletanțism literar.

Interesante sunt interviurile cu personalitățile noastre literare, pe cari le publică «Viața Literară». Semnalăm, povestirea u-nel vieți pline de necazuri, sub semnătura noului venit în literatură: Aurel Cornea.

În «Sinteza» avem de remarcat articolele cu mult suc ale d-lui Mircea Eliade, care se afirmă în foiletoanele ziarului „Cuvântul”, ca un cerebral.

Lată deci, o serie de reviste literare românești cari parte au de scop evidențierea unor talente parte un scop cultural, iar parte servesc pentru mărunte certuri literare. Mai sunt iarăși o serie

de reviste, așa zisele: ultra moderniste, cari n'au nici unul din aceste scopuri. Acestea urmăresc lansarea unor noi concepții asupra felului cum trebuie înțeleasă literatura, rupând cu desăvârșire cu tradiția pe care o acuză de «clșeism».

Așa avem: „Contimporanul”, «Urmuz», «Unu» și mai cum câțva timp «Integral» și „74HP».

O harababură dinaneism, cum le plac adeptilor să le numească se desprinde din paginile acestor reviste. Dar să cităm din manifestul parascoveniei «Unu».

Cititor, deparazitează-ți creerul strigăt în timpan

avion T. I. f.—radio televiziune, 76 H. P.

marinetti breton vinea țzara

robermont—dessaignes Arghezi brâncuși

theo van doesburg, ūraaa, ūraaaa, ūraaaaaaaa

S'a'njeles, nu? Sau de revista „Urmuz” ce apare la Câmpina: Pe zidul gârilor pe glesnele fecloarelor

mai dănuiește încă mustul jegului internațional.

(Post Belic de G. Borza),

Iți face impresia unor nebuni iremediabili; oare aceasta să fie literatura viitorului. Să nu anticipăm, poate să fie.

Ceace este mai surprinzător. este că acești neolți, vor să solidarizeze poezia populară românească (ascultați oameni buni!) Cu suprarealismul, constructivismul și tãmpismul lor.

Da, să nu pară curios. Ilarie Voronca într'unul din numerele „Integralului”, găsește în următorul citat dintr'o poezie popu-

lară, accente ultra moderniste:

Lună, luniță Glas de porumbiță.

Iată și pe țaranul nostru, coleg într'u creație cu Tristan Tzara (cu tz), Ion Călugăru și ceilalți.

Unde ești tu Tepeș doamne?.

Simt deci nevoia acești domni, ca încrustările lor la întâmplare să le facă pe lemnul frumos curățit de Stan al loanei.

Hotărât este, că în toate revistele pe cari le-am văzut, n'au fost consacrați ca scriitori adevărați, neartificiali deoarece arta nu este o speculație—, decât a-acei cari au înțeles că trebuie să

și învățătorul Herard nu s'a dovedit mai priceput decât grădinarul lui Drecke. A pus cartofii în pământ. Au crescut. Vara tufele au înflorit. Toamna s'au copt semințele de pe ele — Herard a poruncit slugilor să le strângă și să facă din din ele mâncare, iar el singur a pofțit la masă o mulțime de fețe înalte.

— Am să vă ospătez eu o mâncare de peste mare — le spuse stăpânul casei.

Musafirii așteptau cu nerbdare minunata mâncare. La sfârșitul mesei slugile aduc niște vase acoperite.

— Iată scumpi oaspeți, — zise stăpânul — această mâncare este făcută din o legumă trimisă de prietenul meu Drecke. Spunc dânsul că se mult bine și folos va aduce ea, dacă va fi lucrată și în Anglia.

Slugile descopăr vasele și pun oamenii sământă de cartofi. Semințele erau fierde, nrecățite cu unt zahăr, etc., pregătite cu unt, zahăr scorțșoară.

Au gustat înalții oaspeți aceasta mâncare și au lăsat-o apoi neatinsă: avea un gust prea dulceag, încât le-a tăiat orice poftă de mâncare.

Poate că în America aceste legume sunt bune și gustoase, dar la noi în clima noastră nu dovedește să coacă și au dat cu părerea oaspeții — Stăpânul casei porunci atunci grădinarii să scoată din pământ cartofii și să le dea foc. Peste câteva zile, el se plimbă prin grădină. Vede un foc stins, iar prin cenușa niște barabule înegrile. Ridică una, ridică alta și le sfarmă cu degetele. Văzu că înăuntru e alb și simți un miros plăcut.

— Ce-i asta? întrebă Herard pe grădinar.

— Am ssoș legumele pe care mi-ați poruncit să le arunc.

— Care legume?

— Acele de peste mare.

Abia acum pricepu Herard despre care legume îi scrisese prietenul. Trebuia să ospăteze prietenii săi, nu cu ghindurile de semințe, ci cu aceste pere de sub pământ.

A chemat deci din nou pe cunoscuții, săi, a fiert cartofii cum se cade, i a pregătit cu unt și le-a dat oaspeților.

De astă dată oaspeții au rămas foarte uimiți și toți au fost de părere că trebuie răspândiți cartofii și în Anglia. Au început deci a sfătuți lumea să cultive cartofi. Numai că nimeni nu ținea seama de sfaturile cele bune. Mult timp în Anglia cartofii erau socotiți ca o legumă pe care numai bogăților le dă mâna s'o mănânce.

Chiar în Irlanda — insula vecină cu Anglia, cartofi au nimerit a doua oară nu din Anglia ci i-a adus din nou un marin din America, cam peste treizeci de ani după încercarea lui Herard și acest marin i-a pus în grădina sa.

Puțin câte puțin dela el cartofii s'au răspândit prin toată Irlanda.

Acum în Irlanda toată lumea se nutrește aproape numai cu cartofi.

Coțmani la 16/8/928.

Ion Gh. Lucescu

SCRISORI DIN TOATA ȚARA Informații

Propaganda culturală în județul Dâmbovița și un stâlp al ei

Am fost în vacanță și pe meleagurile județului Dâmbovița. Pe locuri însoțite, prin locuri cu roadă îmbelșugată. M'a interesat mult și starea economică a țăranilor dâmbovițeni, pe lângă starea culturală. Am vizitat meleaguri frumoase, locuri adăpostitoare de scumpe relicve pentru țară, demne mărturie pentru noi, grațioase pilde pentru urmașii noștri.

Câtă plăcere, și înălțare sufletească nu îți procură vederea bisericii Domnești, care sălășluiește în fosta capitală a României, în Târgoviște. Ce amin'ri mistice, profunde răscolitoare de sentimente naționale, nu îți dă vederea Turnului Steleza, și atâtea alte multe reminiscențe pentru notarea cărora spațiu îți lipsește.

Dar nu la aceste lucruri m'au surprins ci, ridicarea a aproape tuturor țăranilor la un nivel mai civilizat, la o stare mai apuseană, sub toate raporturile. Și din convorbirile ce-am avut cu distinsă personalități ale județului am aflat lucruri îmbucurătoare: datorită propagandei cu adevărat culturale, făcută pe fapte nu pe vorbe ca în alte ju-

dețe, vicirile sunt în descreștere, și de aci implicit și pericolul cel mare, plaga socială a alcoolismului, care roade sufletul și trupul țăranului român, nu mai există, sau aproape numai este.

Am cercetat cauza acestei frumoase stări și nu m'am mirat o clipă când din gura sătenilor am aflat că în fiecare sâmbătă, sătenii sunt reuniți, în localul școlilor primare, nu în cărciumi cum se obișnuiește prin alte sate, și acolo în tovarășia cărții, gustă clipe de desfătare sufletească, nu rachiul vătămător. Am întrebat cine este conducătorul acestei ostiri de cultură neobosită, care se mulțumește numai cu rezultatele îmbucurătoare ce le dau aceste reuniuni culturale, și pentru care presa de scandal se mulțumește a se complăce în tăcere, sau să consacre pagini întregi lui «Bălan», «Procesului asasinilor lui Solacoglu».

Conducătorul întregii mișcări de renaștere culturală din Dâmbovița, este profesorul Vasile V. Haneș, pentru care glasurile conștiinței adevărate ale țăranilor, sau intrunit pentru ei trimite în

Parlamentul României Mari. Fire distinsă de admirabil organizator, suflet mare care știe să vibreze oricând alături de inimile țăranilor, vorbitor pe înțelesul obștesc, știind să înfașoare și să subjuge și cele mai îndărătnice suflete înțelegătoare adănc al tuturor doleanțelor țăranimeii, din mijlocul cărora a pornit și el, iată cine este în fruntea mișcării culturale a județului Dâmbovița.

Ziarul nostru, care întotdeauna a relevat numai părțile bune ale neamului românesc, simte de a lui plăcută datorită să aducă la cunoștința tuturor cele ce se petrec în județul Dâmbovița și omagiul său neprecupețit, se îndreaptă către profesorul Vasile V. Haneș, care va rămâne un exemplu și un nume de frunte nu numai în istoria culturală a județului Dâmbovița, dar chiar a țării.

Nu mai cu sulețe mari, se poate menține o Românie mare, pentru care sângele a opt sute de mii de eroi a curs necondiționat.

RADU MISLEA.

Din Beba-veche Județul Timiș

În această frunză de comună românească, situată la marginea țării dinspre granița sârbă maghiară, românii cu adevărate sentimente patriotice, sunt demni de laudă, pentru munca ce o depun pe altarul culturii naționale.

Portul lor românesc, dobândit dela moșstrămoșii lor, nu s'a schimbat în cursul veacurilor, deși sunt învecinați cu comune ungurești și, cu toate că sub timpul stăpânirii barbarilor maghiari, au fost puși la grele chinuri. Dovadă, că acești harnici locuitori, aveau întotdeauna între ei, oameni puternici în sentimentele naționale, cari încontinuu țineau aprinsă făclia naționalismului.

Unul dintre acești factori, a fost regretatul părinte Dimitrie Băga, decedat anii trecuți și descendent din o nobilă familie din Ardeal, care sub stăpânirea străină, deși în nenumărate rânduri persecutat de urmașii lui Arpad, totuși a știut să-și facă pe deplin datoria față de cei de neamul și legea sa strămoșească, susținând biserica, șc. confesională română și, conducându-și turma pe care o păstora mai bine ca 40 ani, pe cele mai frumoase căi.

An'ntese, că comuna aceasta, numai în anul 1924, prin delimitarea frontierei a ajuns a fi alipită la sânul Patriei Mame, astfel, că s'a împlinit și visul lor milenar, după multe și grele suferințe și, pentru care mulți au închis ochii înainte de vreme.

De presinte, comuna are Casa de Educație Națională, Cor mixt, Societate culturală, Societatea Crucii Roșii, Cooperativă și două Bănci Populare.

Preoți-păstori sufletești, sunt doi, dintre cari se remarcă personalitatea părintelui Andrei Blaga, profesor de teologie și nepot al marelui Andrei Mureșanu, care face față acesteia comună, prin munca sa bogată, depusă pe toate căile, pe altarul culturii noastre românești.

Acestui mare român, se datorește faptul, că comuna Beba-veche, a scăpat de sub stăpânirea străină, prin nenumărate intervenții făcute comisiei pentru delimitarea frontierei.

Din prodigioasa Domniei Sale activitate, amintesc doar

atât, că în calitate de președinte al Casei Naționale, în duminici și sărbători, adună poporul în localul destinat acestui scop și, prin conferințe, povești, îndrumă poporul spre bine și îl luminează, întocmai ca un bun părinte care se îngrijește de educația fiilor săi. Și roadele acestei munci, se prind, ca și boabele de graț, sămănate în pământ prielnic.

Dacă în fiecare comună românească și'n deosebi la marginea granițelor, am avea astfel de îndrumători, poporul va fi destul de luminat, oțelit și nici când nu ne vom teme de dușmanii din lăuntru sau din afară a țării noastre.

Comuna Beba-veche ocupă loc de frunte în acest plai frumos și bogat al Banatului și deaceia fie de exemplu celorlalte comune românești.

Dacă curiozitatea îndeamnă pe om, să viziteze comunele românești din Banat, atunci desigur, mai întâi grăbește a vizita comuna Vinga, situată între Timișoara-Arad, care deși pe timpuri era, ca să zicem astfel, maghiarizată, astăzi, conducătorii ei, vrednici de numele ce-l poartă, au făcut-o cu adevărat românească.

Amintesc în treacă, doar, munca părintelui protopop Traian Seculin, care în scurt timp dela sosirea Domniei Sale în comună, a zidit din nou biserica română ortodoxă, cu multă trudă, și care biserica prin stilul și frumusețea ei pastică, se distinge mult de celelalte biserici.

Desigur, reușita multor opere mărețe, se datorește harnicului prețor de plasă Pavel Manta, care fiind întotdeauna la înălțimea datoriei sale de român și prețor al acestei plase, și-a legat numele de multe opere frumoase și mărețe cari vor rămâne drept comoară neprețuită, generației care urmează.

Nu mai puțin sânguină a dovedit prim notarul comunei Iosif Baba, care a pus capăt multor fărâdelegi ce se făceau până atunci, a înfrumusețat comuna din punct de vedere edilitar, a pus bază mai multor societăți românești și a primit cu brațele deschise pe românii refugiați din Jugoslavia, intervenind a li se da pământuri și locuri de case.

Este imposibil a arăta aci prin ptințe șire, activitatea învățătorului director Ioan Murgu, care printre alte frumoase fapte, are la activul său, laudabilă faptă a statificării școlilor din comună, cari până aici erau confesionale.

Astăzi, comuna Vinga, are o gospodărie model, armăsari de rasă, iluminăție electrică, străzi pavate, și ce este mai mult, oameni la conducere, cari sunt români din creștet până'n tălpi și cari înțeleg glasul vremii în cari trăim.

Iată de ce comuna aceasta, este vestită, iată de ce prin conducătorii săi, a ajuns în fruntea tuturor comunelor din județul Timiș-Torontal.

Ioan Lotreanu.

Pelerinaj la Ierusalim Din R. Sărat

Comunicăm următoarele celor interesați:

a) Împreună cu prietenii și cunoștii noștri din America, proiectaserăm pentru toamna aceasta o nouă călătorie în Orient: (St. Munte Athos, Grecia, Palestina și Egipt).

Dar, în ultimul moment, primim știri precise (dela prietenii noștri români-americani), în care ni se comunică că vaporul lor «Misiunea» în ultima călătorie în extremul orient a fost rău avariat și prădat de către pirății malaezi din Mediterana asiatică. Acum vaporul se află în reparație, așa că pelerinajul — proiectat de noi — se amână (dela sine) pentru toamna viitoare:

b) Totodată aflând că P. S. Dr. Grigorie Comșa, Episcopul Aradului a proiectat un asemenea pelerinaj — pentru toamna aceasta, — rugăm mult pe amatorii și prietenii noștri (cari urmau să plece cu noi la locurile sfinte să se înscrie cât de urgent la Prea Sf. Dr. Grigorie Comșa, Episcopul Aradului, (sau la P. Cuv. Arhim. Morușca, dela Sf. Mănăstire Bodrog, jud. Timiș).

c) După scrisorile primite de noi din Ierusalim, toți închinătorii după dorința Sanctității Sale Patriarhalului Damian I, ar trebui să sosească în Ierusalim la sărbătoarea Sf. Cruci, (așa cum a sosit în 1926 I. P. S. Mitrop. Bălan al Ardealului cu 200 de închinători).

d) Totodată mulțumim și binevoitorilor cunoștii (d-nii M. Carallii, Epifanos, A. Mavromihalis, Mossali (din Ierusalim), Ignatz Iacob (Cairo) și Bourdeanu (Alexandria Egiptului), cari ni au promis tot concursul D-lor (transport, găzduire pe acolo, etc.) Pelerinajul — cari vor pleca — să aibă în cei de mai sus încrederea, pentru că D-lor posedă nenumărate certificate de conduită din partea celor mai înalte personalități din țara noastră cât și din străinătate, certificate văzute oarecând și de noi.

e) Pe toți închinătorii cari vor pleca cu P. S. Episcop al Aradului, — Domnul să-i călăuzească în călătoria lor cea creștinească.

În numele comitetului:

Preot-hagiu Grigorie D. Cruceanu

Doctorand în Teologie, Directorul Seminarului Monahal, Parohul Bisericii Cernica, Ilfov, România.

Din R. Sărat

Din inițiativa cercului studențesc «Al. Sihleanu», în ziua de 29 August, s'a sărbătorit într'un chip strălucit memoria poetului sihlean Al. Sihleanu» patronul cercului.

Dimineață la biserica satului, preotul V. Grigorescu, a oficiat un parastas și a vorbit despre personalitatea poetului, iar după amiază la școală a început programul serbării, care s'a desfășurat în chipul următor:

O muzică populară a cântat pe arii românești: hori, polci, brăuri și alte jocuri, executate cu multă simfire de lumea adunată. Ce frumoșe de haine, de porturi lucitoare și frumoase de credai că în fața ochilor se petrece o icoadă din vremurile cu feți și zănele din povești.

Di. Șerbu, a vorbit despre viața și opera poetului «Al. Sihleanu», d-l I. Orovanu, președ. Ligii Culturale, în cuvinte pline de miez a făcut o comparație între trecut și acum, arătând cu multă măreție frumusețea, curățenia, igiena porturilor din străbuni și uriciunea, putregaiul stămburilor și stofelor nemțeste de acum.

D-ș a spus, că nu de mult a fost la noi în țară un strein, care a întrebat unde sunt românii fiindcă el din expoziții și legende cunoaște portul nostru numai în fir de aur și argint; d-l C. Cuculan al Ardealului cu 200 de închinători).

d) Totodată mulțumim și binevoitorilor cunoștii (d-nii M. Carallii, Epifanos, A. Mavromihalis, Mossali (din Ierusalim), Ignatz Iacob (Cairo) și Bourdeanu (Alexandria Egiptului), cari ni au promis tot concursul D-lor (transport, găzduire pe acolo, etc.) Pelerinajul — cari vor pleca — să aibă în cei de mai sus încrederea, pentru că D-lor posedă nenumărate certificate de conduită din partea celor mai înalte personalități din țara noastră cât și din străinătate, certificate văzute oarecând și de noi.

e) Pe toți închinătorii cari vor pleca cu P. S. Episcop al Aradului, — Domnul să-i călăuzească în călătoria lor cea creștinească.

În numele comitetului:

Preot-hagiu Grigorie D. Cruceanu

Doctorand în Teologie, Directorul Seminarului Monahal, Parohul Bisericii Cernica, Ilfov, România.

Cuprinzând: Leagănul Creștinătății.

Drumul ce duce spre Cetatea Slântă. — Biserica Sf. Gheorghe din Lidă. — Turnul din Ramle: Moscheea albă. — Turnul celor 40 de mucenici. — Prin munții Judeei: Grota lui Samson. — În gara Erusalim. — Poarta Jaffei și Turnul lui David. — Capela Franciscanilor. — Pe drumul patimilor. — Popasurile Mântuitorului. — Arcada Ecce-Homo. — Casa bogatului nemilostiv și coliba săracului Lazăr. — Casa sfintei Veronica. — Poarta Judecâței. — Piața slântului Mormânt. — Mănăstirea lui Abraham. — Biserica Sf. Mormânt. — Capela Golgota. — Mormântul Domnului. — Biserica Sf. Ana. — Piscina Bethesda. — Poarta Mucenicului Ștefan. — Mormântul Maicei Domnului. — Sub poalele muntelui Maslinilor. — În grădina Ghetsmani. — Mormântul Profetului Zaharia. — Cartierele beduinilor. — Moscheia Califului Omar. — Piatra făcătoare de minuni. — Grota cu pietrele sfinte. — Gaura prin care a trecut Mahomed. — Despre bastonul lui Moise și Tablele Legei. — Despre Templul lui Solomon. — Zidul de jale. — Bisericele Sf. Iacob și Arhanghel. — Pe creasta muntelui Sionului. — Mormântul lui David. — Prin valea Cedronului și a Hinomului. — Spre ieslea Mântuitorului. — Peștera Sf. Ilie. — Betleem: casa păinei. — Mormântul Rachelei: șoșia lui Iacob. — Țara Judeei. — Biserica Nașterii. — Grota lapteului. — Către zidurile Jerichonului. — Betania: satul lui Lazăr. — Cetatea Jerichonului. — Pe coasta dealului Corantania. — Casa vameșului Zacheu. — Mănăstirea Sf. Joan Betezătorul. — Apa Jordanului. — În fața Mărei Moarte. Locul Sodomei și Gomorei.

Inscrierile se fac la Preotul Cruceanu, parohul Bisericii Cernica—Ilfov.

Moartea lui Iosif Popovici. Universitatea din Cluj avea un vestit profesor, pe Iosif Popovici, care a încetat din viața la sfârșitul lui August. Bărbat de mare învățătură în ce privește limba și scrisul românesc, cum și limbele stave, el a predat mai întâi la universitatea din Viena, apoi la Budapesta și, după război, la universitatea noastră din Cluj. A scris despre felul de vorbire al *Românilor mențiți și pădureni, al Românilor din Istoria*, despre o scriere veche românească numită *Pălia dela Orăștie*. Sunt însă, de toate, peste 40 scrierile sale despre filologia slavo-română și despre fonetica experimentală. Cel din urmă studiu al lui a eșit de curând în revista *Slavia din Praga*. Alară de profesor, era și deputat. Fară a fi bătrân (născut la 1876 în comuna Ciclova din Banat), pleacă așa de curând din mijlocul școlarilor și colegilor, lăsând un adevărat gol, care multă vreme se va simți.

După marea pagubă a universității din Cluj, prin moartea învătătorului profesor V. Bogrea, aceasta este a doua mare pagubă.

Inochentistii fac propagandă în Basarabia. — O telegramă din Chișinău, cu data de 29 August a. c., vestea că, în comuna Neșă din jud. Orhei, jandarmii noștri au descoperit 7 barbați și 2 femei, care se sfătuiau în jurul unui cazan. Ei cântau cântece religioase. Luați la întrebare, au spus că sunt inochentisti și că sunt trimise acolo de un preot din Chișinău.

Inochentistii au pornit o mai întâi sub Ruși, cu dorul de a avea slujbă în limba românească. Ar trebui să se simtă mulțumii acum când Basarabia e românească și pot avea o astiel de slujbă. Dar, dela o vreme, ei s'au spălăcit în credința lor și acum umblă cu scrinetii și tot felul de nesăbuieli.

Urme de viață străvechi în jud. Gorj. — D. C. St. Nicolaescu-Ploșor a început de mai multă vreme cercetări în peșterile din jud. Gorj și a descoperit zgrăviturile foarte vechi în peșterile dela Baia de fer. Invățătorul francez H. Breuil, întrebuit despre acestea, față de datele care i s'au comunicat din România, a spus că acestea sunt dela cei mai vechi oameni care au locuit în ținuturile noastre, din vremurile care se numesc preistorice. Cercetările se fac înainte, întinzându-se și în alte localități.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor Școala Viticultură Diosig
— Jud. Bihor —

Nu mai zidim trainic. — În vremurile vechi, se zidea mai trainic: ca a-i. Catedrala în orașul dela Albiu Iulia nu e veche. Cu toate acestea se vorbește acum de reparațiunile de care are nevoie, Ministerul Cestelor a numit o comisie compusa din D-nii inginer Elie Rida și arhitectii Antonescu, G. Balș și G. Rioșanu, care să alcătuiască proiectul de reparațiuni.

Este o mare lipsă sufletească de care dăm dovadă în lucrul de gospodărie pe care-l facem în ziua de azi.

Sergentul lui Cuza-Vodă. — Un ziar (Cuvântul, 28 August 1928) ne spune că se mai află în viață, în vârstă de 98 ani, bătrânul Ganea Vasile, care a fost sergentul lui Cuza Vodă. A stat 74 de ani în slujba Statului, a slujit la 3 domnitori, căci după Cuza a slujit pe Vodă Carol și apoi pe Regele Ferdinand ca

prinț moștenitor. Cu toate acestea, omul azi nu are ce mânca și nu are unde dormi. Nu cere de pomână, ci loc de slujbă unde să poată munci. Căci a fost în slujbă la poliția din Buzău și a fost dat afară. A venit de acolo pe jos la București, bătrânul de 98 de ani, ca să caute slujbă. A fost găsit istovit de oboseală și lihnit de foame de redactorul care scrie acestea la «Cuvântul» și dus la poliție, unde i s'a dat chip de odihnă peste noapte.

Trist lucru că unui asemenea om, cu un trecut așa de vrednic și de cinstit, care a stat o viață întreagă în slujba țării, i se ia slujba pe care o avea și nu are unde-și pleca tâmpilele obosite și cu ce-și astâmpăra foamea! Semn rău pentru vremea de nepăsare în care trăim.

Nume de botez care se schimbă de mai multe ori în viață. — Japonzii când duc, la trei zile, copilul nou născut, la preot ca să-l boteze, preotul scrie pe 3 hârtițe 3 nume pe care i le spune tata copilului. Aceste hârtițe preotul le binecuvăntează și apoi le aruncă sus în aer. Care hârtiță a căzut întâi la pământ, aceea o ridică și numele de pe ea îl pune copilului. Dar nu-i pune acel nume pe viață, ca la noi, ci când trece de 20 de ani primește alt nume, nume de flăcău sau fată; când se însoară sau se mărită primește alt nume, de bărbat sau femeie, iar la moarte capătă al 4-lea nume, cu care trece în cealaltă lume.

Ziar Nou. — În orașul Rimnicul Vilcii a eșit la lumină un ziar nou, cu numele *Viața Nouă*, scos cu Preotul Ioan Tomescu. Ziarul își zice «gazetă culturală, religioasă, politică și socială». Poartă data de 1 Sept. a. c. și iese la iveală ca rezultat al luptei care s'a dus toată vara prin ziarul Curentul împotriva cîrmuirii bisericești din Oltenia. Preotul Tomescu a fost unul din cei mai loviți în acea luptă și acum simte nevoia de a-și da îndreptări pentru felul cum a lucrat. Ziarul însă nu arată că se va ocupa numai de această chestiune, ci că va avea o ținută de urmărire a tuturor chestiunilor de interes social. Noi îi urăm spor la lucru și întărire și mai vie a muncii care și până acum s'a dus cu spor în eparhia Olteniei, sub cîrmuirea vrednică a Episcopului Vartolomei.

DIRECȚIUNEA

RECENZII

Marian S. Pallade—Galați. — «Din Ianuri vii». — Un volum de poezii, de 247 pagini tipărit la Galați de tipografia «Munca» în 1926; Prețul 100 lei.—

Cartea aprăută sub acest titlu, este lucrarea unei doamne din înalta societate a Galaților. Versurile ce ni le prezintă în acest volum, sînt de un interes obștesc, intrucât Doamna Maria General S. Pallade, prin cugetarea sa profundă, ne arată în versuri bine închegate, viața în mijlocul naturii.

Toate scenele le vezi aievea. — Turma de oi, cântecul cavalerului, foșnetul pădurii, ciripitul păsărețelor, murmurul tamic al apelor, descrie așa de frumos, scoate în relief meritele mari ale Autoarei.

D. V. F.